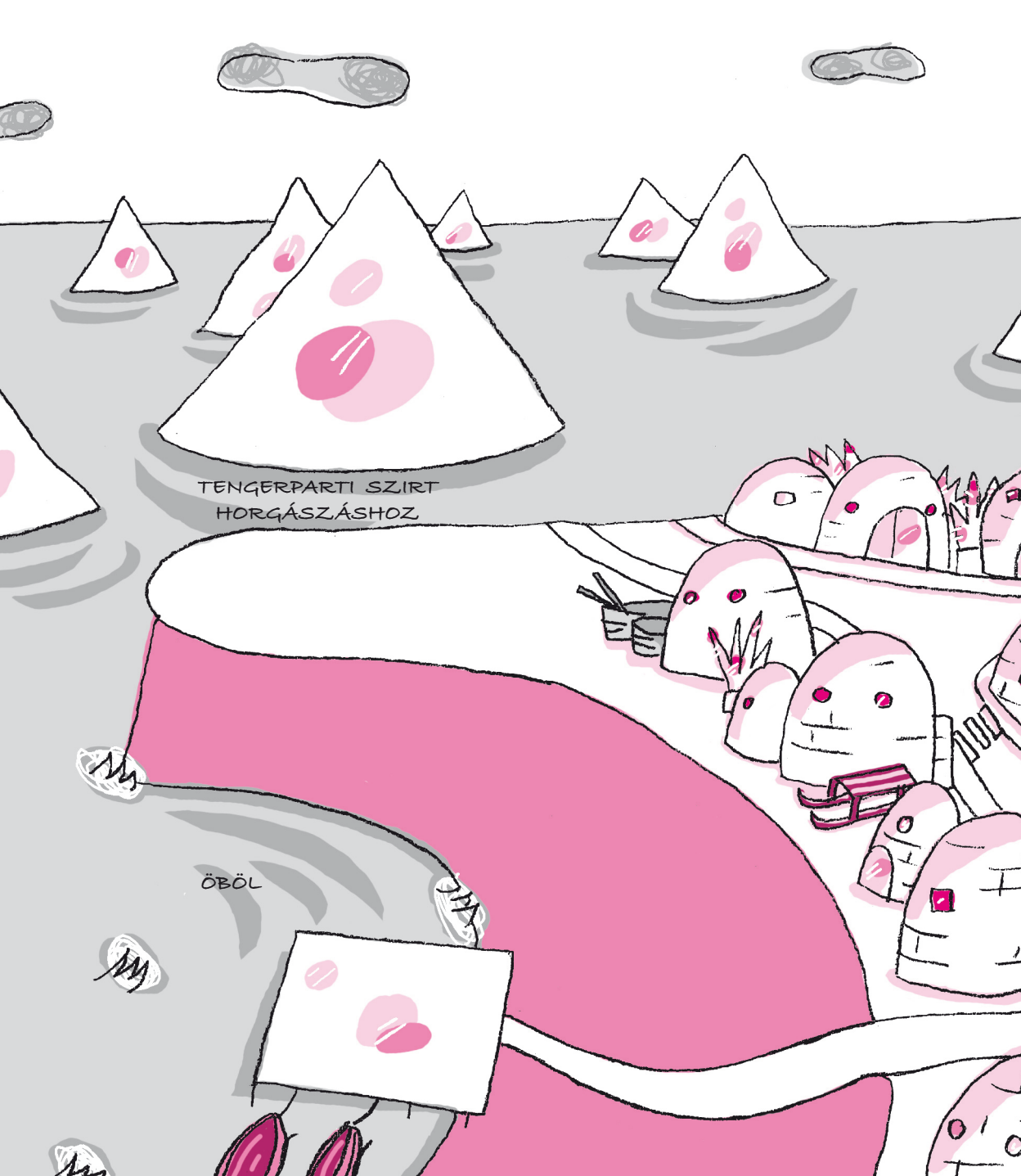

Angelika Glitz

Vickó

Stefanie Pfeil

TENGERPARTI SZIRT
HORGÁSZÁSHOZ

ÖBÖL

NAGYMEDVE
IGLUJA

BRUMMCUKI
JEGES NYALÁNKSÁGOK BOLTJA

VICKÓ
IGLUJA

A kis Fridának („Helóka!”)

Angelika Glitz

Vickó

Stefanie Pfeil illusztrációival

Könyvmolyképző Kiadó, 2009

Írta: Angelika Glitz
Rajzolta: Stefanie Pfeil
A mű eredeti címe: Brömmel
Fordította: Bosnyák Viktória
Szerkesztette: Füleki Eszter

Glitz, BRÖMMEL © 2004 by Thienemann Verlag (Thienemann Verlag GmbH), Stuttgart/Wien

ISBN 978-963-245-019-3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Bágyoni József
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

A jegesmedvék vidám fickók. Egész nap elégedetten brummognak maguk elé és falják a halat. Ha két jegesmedve összetalálkozik az utcán, üdvözlésképpen mindketten megemelik a kucsmájukat. A jegesmedve nagypapikat és jegesmedve nagymamikat pedig minden jegesmedvebocs szívesen átsegíti az utca túloldalára. A jegesmedvék ráadásul élnek-halnak a nagy csinnadrattával megtartott ünnepségekért, melyek közül a Viharckukarc-ünnep a kedvencük. Olyankor azt ünneplik a tiszta, csikorgó, sarkvidéki éjszakákon, hogy a Viharckukarc megint nem fújta el semmit. Nyalogatják a poharukba fagyott jegesteát, és fújják szép, vidám dalaikat reggelig.

Úgy bizony. A jegesmedvék már csak ilyenek.

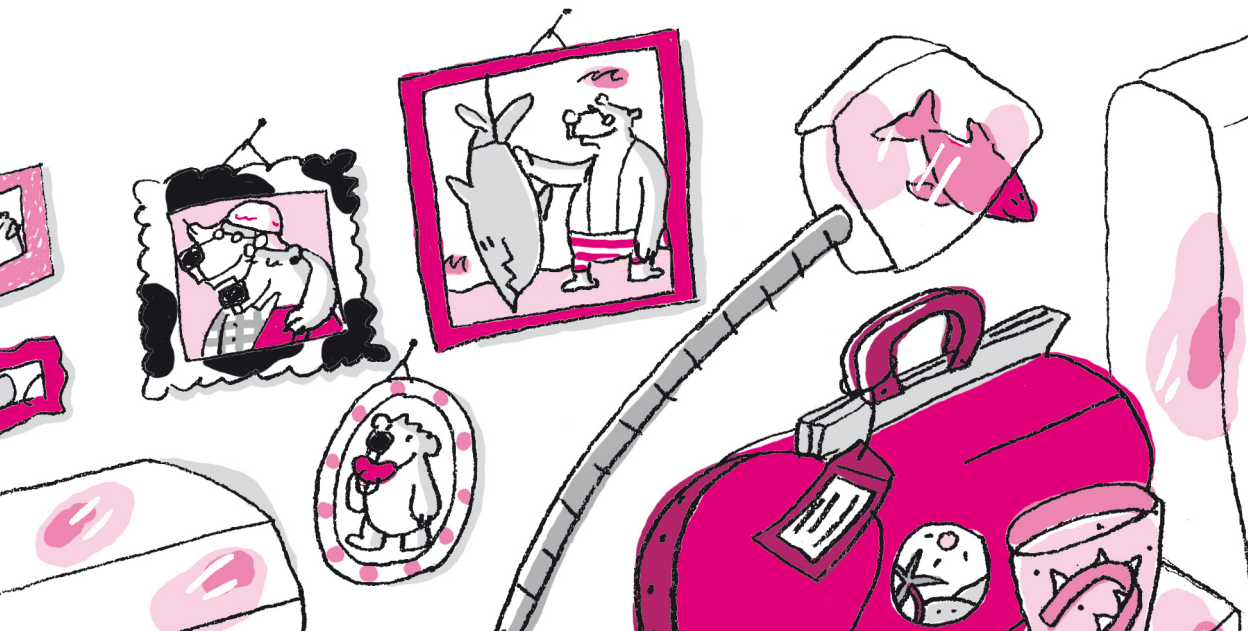
Egy reggel a nagypapa magához hívta unokáját, Vickót. A nagypapa elnyújtózva feküdt az ágyában. Kényelmesen elhelyezkedett. Füleit melegítette a sapka, melyet még éjszakára sem vett le. Nyakát csuda elegáns csokornyakkendő díszítette. Az éjjeliszekrényen pedig ott állt a táskája útra készen.

Amikor a nagypapa megszólalt, hangja mintha máris egy távoli vidékről szólt volna.

– Az volt csak a küzdelem – mesélte. – Egész éjszaka viaskodtunk, a hal és én. S még azután sem adta fel, hogy centiméterről centiméterre sikerült kihúznom a jégre. Megvolt vagy három

méter. Az volt a legnagyobb hal, amit ezen a környéken valaha is kifogtak.

Vickó látta a nagyapán, hogy milyen fáradtságos lehetett partra húzni egy ekkora fogást. Már a pusztá visszaemlékezés is úgy kifárasztotta, hogy egy darabig pihennie kellett, mire sikerült levennie a fejéről a sapkáját, hogy Vickó ölébe tegye. A sapka fehér volt, mint a hó, s nagy betűkkel vöröslött rajta a felirat: „Mesterhorgász”.

– Azért a hatalmas halért kaptam ezt a sapkát kitüntetésként – suttogta most a nagyapa, s Vickó kénytelen volt fél fülét odatartani a szájához, hogy értse, amit mond. – Nekem nincs már rá szükségem. Mától fogva te vagy a mesterhorgász.

S még mielőtt Vickó emlékeztethette volna rá, hogy azt sem tudja, melyik végén kell megfogni a pecabotot, s még mielőtt megkérhette volna, hogy a fránya reuma ellenére is tanítsa meg őt horgászni, a nagyapa lehuntya a szemét, hogy soha többé ne nyissa ki.

Ezután Vickó négy napra bevaccolta magát az ágyba nagyapa sapkájával egyetemben. Nagyapa sapkáját mintha egyenesen arra találták volna ki, hogy megvigasztalja az embert. Finom puha volt, mint nagyapa, és olyan jó nagyapaillatot árasztott. Aztán az ötödik napon felkelt, és a fülére húzta nagyapa mesterhorgászsapkáját. Előbányászta a horgászfelszerelést, és elindult a tengerpartra, hogy mesterhorgász váljék belőle, ahogyan azt nagyapa szerette volna.

– Bocsánat, van itt még hely? – kérdezte Vickó, amikor megérkezett a tengerparti sziklára horgászbottal és horgásztáskával felszerelve. Fogalma sem volt, mennyi hely kell a pecázáshoz. Vajon egy egész szikla, vagy már egy fél is elegendő? Brumbónak hívták a medvét, akit megkérdezett. Brumbónak széles volt a háta és széles volt a versenyszánkója is, bődületes hangú dudával. Most hátrafordult, és tetőtől talpig végigmérte Vickót.

– Mesterhorgász – olvasta és elvigyorodott. – Nekem is jól állna a sapkád, te, medve!

– Nagypától kaptam – mondta Vickó.

– Na, akkor – brummogott Brumbó – mutasd, mit tudsz, medve!

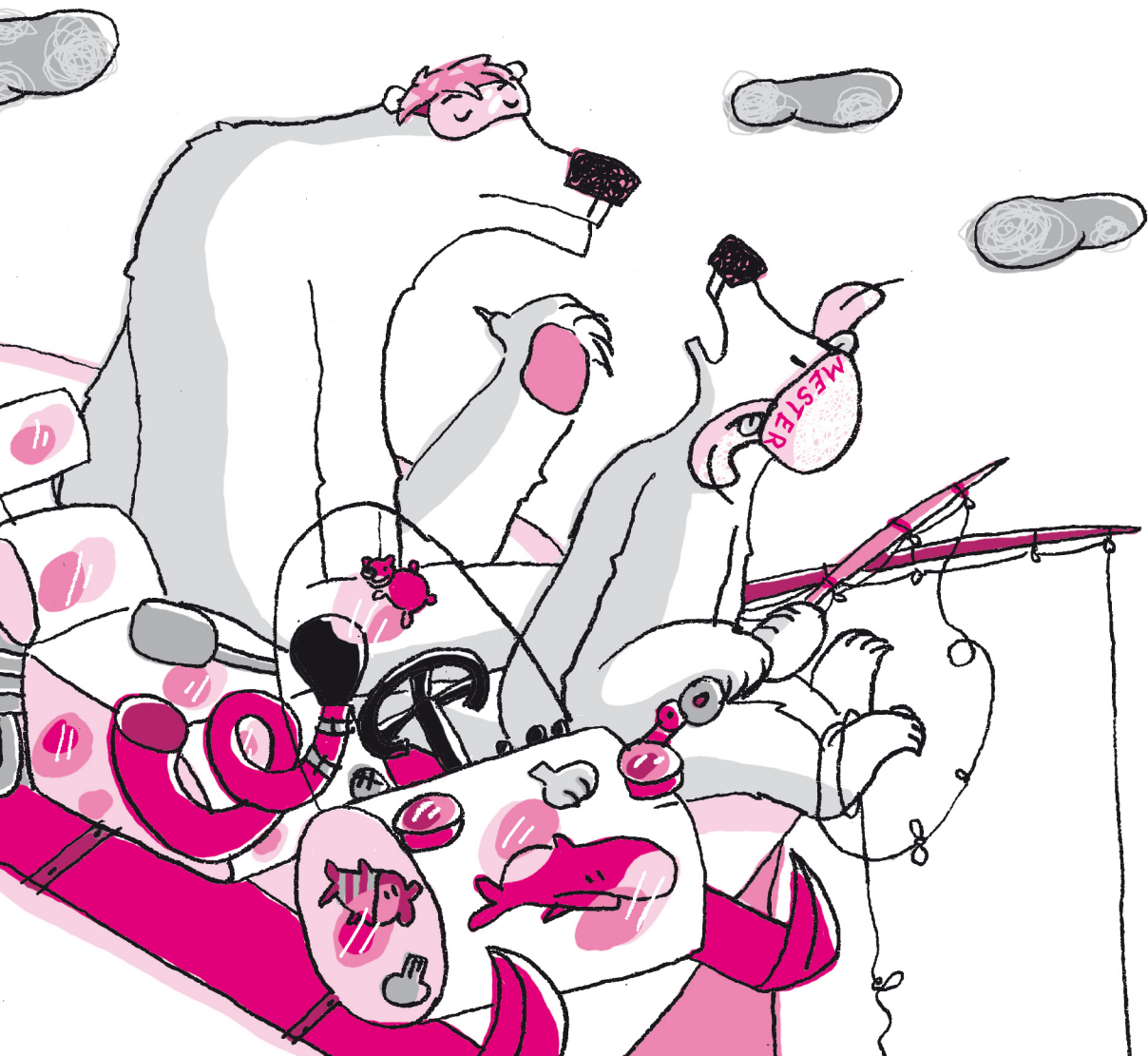
Így hát Vickó fogta, és kipakolta a táskáját, Brumbó pedig vigyorogva figyelte, ahogy a bottal és a damillal ügyetlenkedik. Jó időbe beletelt, mire sikerült vízbe dobni a horgot és az úszót anélkül, hogy ne legyen a damilon egy tucat csomó.

Brumbó élvezettel harapta el a pofazacskójában tartogatott jégrágót.

– Te, medve – mondta cuppogva. – Mondok én neked valamit. Én, a kedves Brumbó, megmutatom neked, hogyan foghatsz rendes halat, te meg cserébe nekem adod azt a csinos sapkádat.

Vickó ijedten nézett Brumbóra.

– De hiszen az lehetetlen – dadogta. – Szó sem lehet róla. A sapka nagypáé volt, már mondtam neked.

Erre Brumbó szipogott egyet.

– Piha – szívta az orrát. – Enyém lesz még az a sapka, majd meglátod. Én vagyok itt ugyanis a mesterhorgász. Mellesleg pedig sosem fogsz te egyetlen árva halat sem fogni. Még akkorát sem, mint egy törpe vízibolha.

Azzal Brumbó összeszedte a hóbelevancát, felberregett a versenyszánkója motorja, és elporzott.

Brumbónak sajnos igaza lett. Vickó soha nem fogott semmit. Se másnap, se a következő héten, se a következő évben. Mintha átok ült volna rajta. Három évig egyetlenegy halacskát sem húzott ki a vízből. Nem csoda, ha rossz volt a kedve. Sőt, napról napra, hétről hétre, évről évre mogorvább lett. Végül Vickó lett a Sarkvidék legmorcosabb mackója. Annyira komor volt, hogy a többiek kezdték a rosszkedvet róla elnevezni.

Ilyeneket mondtak például:

– Na, ne legyél már olyan vickós! – ha valakinek épp rossz napja volt. Vagy azt kérdezték:

– Mit vickolódsz már annyit? – ha valaki sokat akadékoskodott.

Ha pedig egy jegesmedvebocs hisztizett, amiért nem kapta meg az ötödik jégnyalókáját, így fegyelmezték:

– Elég az állandó vickóskodásból!

Vickó már majdnem a legrosszkedvűbb jegesmedveként vonult be a történelembe, amikor váratlanul teljesen másképp alakultak a dolgok.

Egy hétfői napon történt, hogy minden teljesen megváltozott. Teljesen közönséges hétfő volt, szokásosan is kezdődött.

Reggel Vickó szokás szerint túlon túl korán ébredt.

(De hát ki tudna kialvatlanul halat fogni?)

Azután túl sokáig hagyta a jégpirítóst a tűzön, így az apró tavacskává olvadt és elpárolgott a szénen. (Korgó gyomorral is képtelenség bármit is fogni.)

Azután folyni kezdett az orra a jeges sarki szél-től. (Medvenáthával nem kellene talán otthon maradni?)

Mire pedig a tengerpartra ért, Brumbó már

megint rátette a mancsát az egyetlen halra, amit Vickó aznap valószínűleg kifoghatott volna. (Vagy lehet, hogy egyszerűen Szálkásék Halszalonjában vette?) Vickó ennek ellenére előszedte a felszerelését, s várta, hogy szokás szerint ne harapjanak a halak, neki pedig jéggé fagyjon az ülepe.

Eddig tehát minden normálisan zajlott.

S ekkor történt valami.

Először alig észrevehetően, egy szempillantásnyi időre megremegett a pecabot. Olyan finoman, hogy Vickó alig vette észre. Az úszó azonban egyszeriben elkezdett csálén állni. Ilyesmi még sosem fordult elő. Vickónak a torkában dobogott a szíve az izgalomtól. Egy hal! Mi más lehetne, mint egy hal? Ilyet csakis egy hal tud csinálni. Most mitévő legyen? Hát persze! Tekerni kell az orsót. Azzal nekilátott tekerni. Olyan gyorsan és olyan sokáig tekerte, míg elő nem bukkant valami a tengerből.

Az a valami olyan vörös volt, mint a naplemente.

– Nahát, egy vörösszárnyú keszeg! – örvendezett Vickó. – Vagy talán inkább piros gömbhal, hiszen teljesen gömbölyű.

De nem gömbhal volt. Még csak nem is hal volt az a valami, ami Vickó orra előtt lóbálódzott. Egy kis, piros labdácska volt, amiből hiányzott egy jókora darab. (Biztosan megkóstolta egy cápa.) Ezenkívül pedig volt rajta négy lyuk – két nagy és két kicsi, meg egy gumiszalag.

Az első pillanatban Vickó kissé csalódott volt.

Azután azonban ezt gondolta: a tengerből került elő. Én horgásztam ki. Vagyis horgász vagyok. Ugyan nem mesterhorgász, azt elismerem, de mégis valami hasonló.

A kérdés csak az volt, hogy mire is használja ezt a furcsa tárgyat.

Kalapnak? Ahhoz egyértelműen túlságosan apróska volt.

Melegítse vele azt a helyes kis farkincáját? Ugyan. Nincs az a mackó, aki kényelmesen tudna üldögelni ilyen farokvédővel. Próbáljon hópelyheket elkapni vele? Vagy igyon belőle jegesteát?

– Mi a medveséges csudát kezdjek én ezzel? – törte a fejét Vickó, és az orrára biggyesztette a kis labdát. Aztán tett néhány tánclépést jobbra, tett néhány tánclépést balra. Fejen állt, a labda pedig az orrán maradt, mintha csak ráöntötték volna.

– Vagyis orrmelegítő – gondolta Vickó. – Megvédi az orromat ettől a kegyetlen sarki széltől, s idén télen nem kapok medvenáthát. Azzal újfent feltartotta az orrát szélirányba, s most már bizonyos volt benne, hogy valami nagyon hasznosat sikerült kifognia.

Elégedetten összecsomagolta a holmiját, s indult hazafelé.

A Nap már régen elhagyta útjának legmagasabb pontját, s most melegen simogatta Vickó hátát. A hó puhán csikorgott tappancsai alatt. Legszívesebben dalra fakadt volna, imígyen:

– Horgász vagyok! Horgász vagyok! Most már majdnem mesterhorgász vagyok!

Ezen a napon azonban olyan sok medve volt az utcán, olyan sokan mosolyogtak rá, és olyan sokan szellőztették meg előtte a fülüket, amikor megemelték üdvözlésképpen a kucsmájukat, hogy nem mert dalolászni. Így hát csak ruganyos léptekkel mendegélt tovább és élvezte a finom meleget az orra környékén.

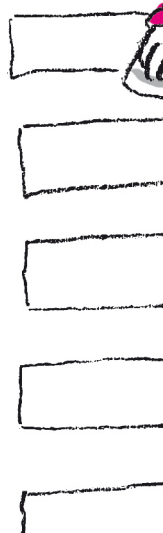
A zebránál egy csapat csúszócipős bocs jött szembe vele.

Lóbálták a tornazsákjaikat, a tanító néni pedig igyekezett ráncba szedni őket.

– Mindenki szép sorban csússzon, megértettétek? Ne hógolyózzatok! És senki ne tépje le a másik medve fejéről a sapkát!

Vickó sietve húzta a fülére a sapkáját. A bocsok azonban csak vidáman intettek neki, ő pedig bizonytalanul intett vissza.

– Szép sorban, mondtam már! Hé, hová mentek? Tessék itt maradni! – hallotta Vickó a háta

mögül. Ezen majdnem elkacagta magát. De rég nem volt már ilyen jó kedve! Vagy egy jégkor-szaknyi ideje.

Amikor pedig a szél jegescsiga édes illatát hozta felé, úgy döntött, megenged magának valami finomságot Brummcuki Jeges Nyaláncsók bolt-jából. Elvégre egy olyan különleges napot, mint a mai, meg kell ünnepelni.

Brummcukinál a Jeges Nyalánkságok boltjában ínycsiklandó illat terjengett.

Igazán praktikus, hogy az orrmelegítőn van két lyuk – gondolta Vickó. – Így legalább jól lehet benne szaglászni.

Megszimatolta a ropogós hóembereket, a hópihe-töltelékes képviselőfánkot és a makréla-, meg pingvintójasillatú jégcsapokat. De a viharckukarnak is jó szaga volt. Annyi viharckukarc volt azon a hatalmas pulton, hogy alig fért el. Félő volt, hogy leesik egyik-másik. Voltak ott nagy fülű viharckukarcok, meg kis fülűek. Voltak csíkosak, szívecskések, öt-, ötven- és ötszáz karúak. Minden

vásárló megtalálta az ízlésének megfelelőt. Hiszen nem volt egyetlen mackó sem, aki tudta volna, hogy valójában hogy néz ki a Viharckukarc. Honnan is tudhatták volna, ha senki sem látta huszonhárommillió éve.

A pult mögött Brummcuki éppen hópihekrémet kent néhány hógolyóra.

– Pompásan szép napot kívánok! – csicseregte.
– Egy pillanat, és már készen is vagyok.

Vickó nem ismert egyetlen medvét sem Brummcukin kívül, akinek barna lett volna a bundája. Neki pedig azért volt barna, mert Kánadából érkezett. Ott a legtöbb mackó barna, mint az arrafelé növő fák kérge.

Nem is olyan csúnya ez a fakéregbarna – morfondírozott Vickó. – Amikor mifelénk minden hófehér.

Amikor pedig Brummcuki felnézett, Vickó

elcsodálkozott, hogy még a szeme is barna. Ott állt előtte tetőtől talpig barnán, és vigyorgott.

– Farsang van? – kérdezte.

– Farsang? Hogyhogy farsang?

– Á, nem. Csak azt ünnepelem, hogy fogtam valamit – mondta Vickó. – Ezért viharckukarc kell nekem, lehetőleg jó nagy, és sokkarú. Vagy várjunk csak! Inkább egy jégbatyu. Bár tulajdonképpen a jegescsigát szeretem a legjobban. Akkor legyen inkább jegescsiga, annyi porhóval, amennyi csak ráfér.

Ekkor Brummcukinak tulajdonképpen el kellett volna indulnia, hogy kihozza a finom jegescsigát a jégsekreényből. Ő azonban ott maradt, ahol volt, és még szélesebben mosolygott.

– Találkoztam egyszer egy viccmackóval. Annak pontosan olyan orra volt, mint neked.

Ilyen orra? Jaj, ne! Csak nem azt gondolja róla Brummcuki, hogy beöltözött gyagya viccmackónak egy gyagya orral? Ez felettébb kínos.

– Ugyan, dehogy! Ez nem is orr. Semmi esetre sem az. Ez egy orrmelegítő. Egy rettentően praktikus és kényelmes orrmelegítő. Még két lyuk is van rajta. Ezek azért alul vannak, hogy ne legyen huzatos.

– Orrmelegítő! – prüszkölt Brummcuki. – Még hogy orrmelegítő! Hehehe, hogy te milyen mókás vagy!

És Brummcuki csak kacagott és kacagott. Amikor Vickó rájött, hogy Brummcukinak esze ágában sincs abbahagyni, sürgősen elhagyta a boltot.

Megállt odakint a lépcső alján. Mi van ezen heherésznivaló?

Szerencsére eszébe jutott nagypapa kedvenc mondanása: „Ne próbáld megérteni a nőket, az még a mennyei nagy Medvének sem sikerült.”

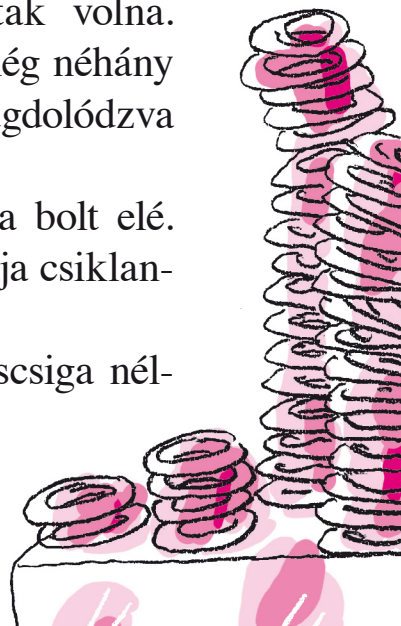
Vickó megnyugodva éppen haza akart kocogni, amikor észrevette a csúszócipős kicsiket, akik újra odaintegtek neki.

– Na jó. Most már mindannyian láttátok még egyszer azt a medvét – mondta a tanító néni. – Akkor mindannyian mehetünk a tornaórára.

A gyerekek ott maradtak, ahol voltak és úgy tettek, mintha egy szót sem hallottak volna. Most ellenben csatlakozott hozzájuk még néhány mackó. Az arra járó medvék pedig sugdolódzva és rötyögve mutogattak.

Tetejébe még Brummcuki is kijött a bolt elé. Olyan közel állt Vickóhoz, hogy bundája csiklandozta a karját.

– Micsoda dolog így elrohanni jegescsiga nél-

kül? Még ilyet! – mondta, és már megint fülig ért a szája.

Talán Brummcuki egész álló nap így vigyorog? Talán azért vigyorog annyit, hogy villogtassa azokat a szép, fehér fogait?

– Ne mondd meg senkinek – súgta oda Vickónak, és a mancsába nyomta a jegescsigát –, de dupla adag porhavat raktam rá.

Porhó. Igen. Brummcuki fogai úgy csillogtak, mint a porhó. Márpedig Vickó imádta a porhavat.

Az édes illat bekacsaringózott az orrába, és lejutott egészen az üres gyomráig. Vagy talán Brummcuki ilyen jó szagú, hogy az ember egészen beleszédül?

– Köszönöm, te, Csigá, vagyis Biga, illetve Jegesbrummcukor, akarom mondani...

Ebben a pillanatban Vickó elvesztette az egyensúlyát a tükörsima lépcsőn.

Először azt érezte, hogy nem túl finoman landolt a popóján. Azután meg csúszni kezdett.

– Totty, totty, totty – hallatszott, ahogy egyik lépcsőfokról a másikra dőccent.

– Ujjuj. Ujjujuj, a csigám! – kiáltott fel és igyekezett fél manccsal megtartani a jegescsigáját, miközben lábaival fékezni próbált. Mégis egyre gyorsabban és gyorsabban csúszott.

A medvék félreugrottak előle, az útszéli kukák meg mintha szélesebben közeledtek volna.

– Most mitévő legyek? – suhant át Vickó agyán.
– Kikerüljem? Az lehetetlen. Vagy inkább átugorjam?

Becsukta a szemét és ugrott.

Sajnos a jegesmedvék pocsék magasugrók. Még az ágyból is alig tudnak kiugrani. Egy szikláról be a tengerbe még csak-csak, de semmi esetre sem át a szemeteskukákon. Vickó tehát bezuhant a kukák közé. Pontosan a közepébe. Irtózatosszerű römpölés támadt. A levegőbe repültek a kukafe-

delek, a félig megevett jégveknik, a leszopogatott halszálkák és a jegescsiga. Ez utóbbi csak úgy repült az ég felé. Azt hihette volna az ember, hogy meg sem akar állni egészen a felhőkig. De egyszer csak hirtelen megtorpant, szaltózott egyet, és visszajött Vickóhoz. Ő pedig nagyra tátotta a száját, és elkapta röptében. A sütemény édesen olvadt szét a nyelvén.

– Hmm, de finom ez a csiga – sóhajtott fel Vickó, és lehunyta a szemét. Egy pillanatra teljesen megfélekezett az őt körülvevő világról. Aztán meghallotta a nevetést. Maga mellett. Fölötte és mögötte is. Mindenfelé. Olyan volt, mint egy hullám, ami el akarja borítani.

Felnyitotta a szemét, és tátott medvepofákat látott, meg mancsokat, amik órá mutogattak. Nagy medvék kis medvéket emeltek magasra, hogy azok jobban láthassanak.

Vajon min nevetnek? Talán őrajta? Ó jaj, kétségtelenül. Ez a sok medve mind kineveti őt.

Vickó érezte, hogy valami nedves tölti meg a szemét, és csípni kezdi. Összemosódtak a grimaszoló pofák, ő pedig olyan sebesen rohant haza, ahogy csak a lába bírta.

Bezárta maga mögött az ajtót, lekaparta az újra odafagyott pirítóst a szénről, és bemászott vele az

ágyba. Ott azután fekve is maradt. Mindegy volt, feljön-e a Nap, vagy lemegy. Mindegy, hogy jön-e a Viharckukarc, vagy sem. Mit számít? Ő aztán soha többé ki nem teszi a lábát az ajtón.

Négy napig maradt így fekve. Azután az ötödik napon kopogtattak.